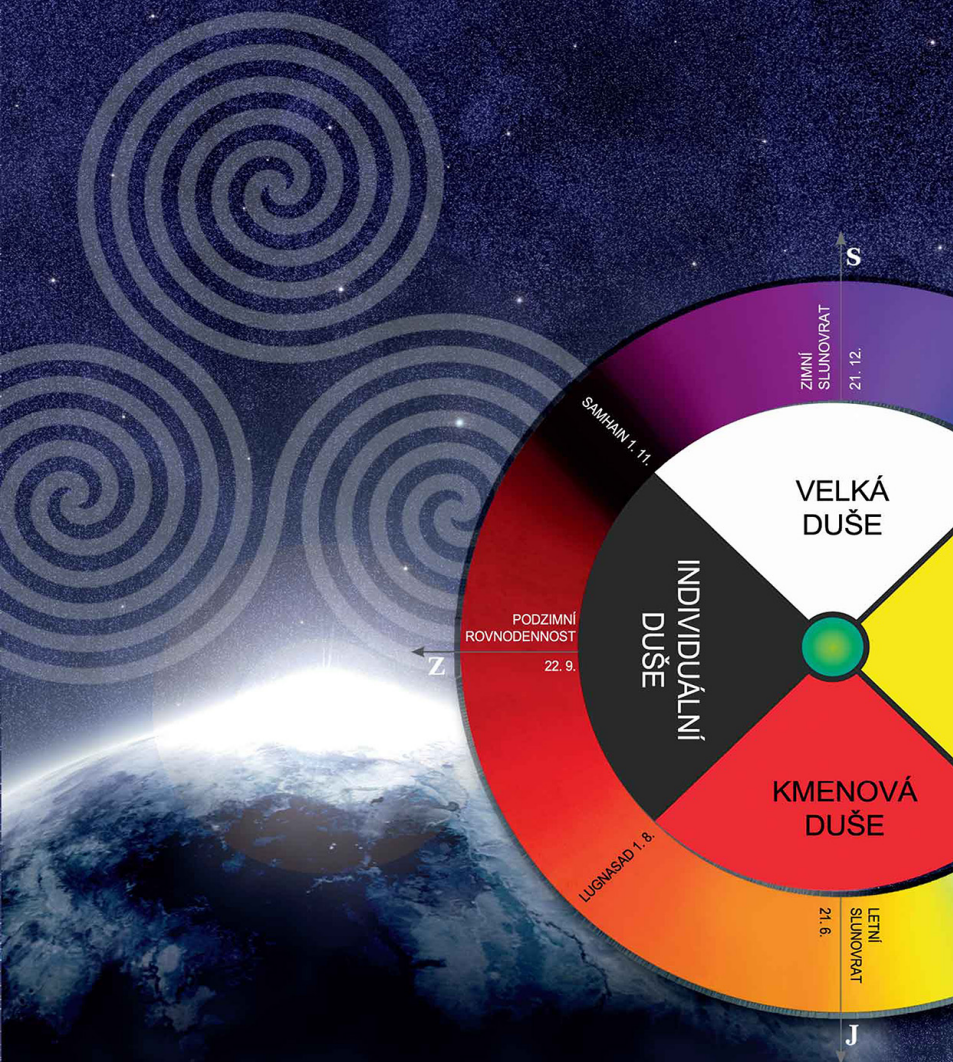

JAN BÍLÝ

ŽIVOUČÍ KRUH

Návrat do cyklického času

ŽIVOUČÍ KRUH

NÁVRAT DO CYKlickÉHO ČASU

Jan Bílý

Živoucí kruh

Návrat do cyklického času

Odpovědný redaktor Vlastimil Lapáček

Návrh obálky Jan Bílý

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Produkce V Síti, s.r.o.

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE, Praha

www.synergiepublishing.com

Copyright © 2013 Synergie Publishing SE

Elektronické vydání první

ISBN 978-80-7370-085-0

Příprava elektronických formátů KOSMAS www.kosmas.cz

JAN BÍLÝ

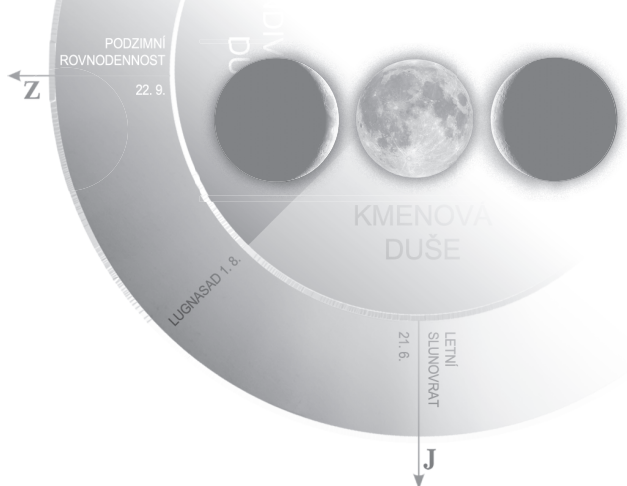
ŽIVOUČÍ KRUH

NÁVRAT DO CYKlickÉHO ČASU

OBSAH

Úplně na začátku byla pohádka	7
Kairos a Chronos	13
Kruh roku	23
Samhain – začátek temné doby	26
Zimní slunovrat (Jul) a Vánoce	30
Rauhnächte	33
Imbolc – svátek světla	35
Jarní rovnodennost / Velikonoce	37
Beltane – svátek lásky	39
Letní slunovrat	41
Lugnasad: Oběť	43
Podzimní rovnodennost	45
Rituál svátků ročního kruhu	48
Luna a lůno	51
Úplněk	55
Ubývající Luna	58
Poslední čtvrt' Luny	59
Krátce před novoluním	61
Nov	62
První srpek Luny	64
První čtvrt'	65
Lunární cvičení-rituál	67
A nakonec	69
Koncept čtyř duší	71
Rodinná duše	74

Kmenová duše	75
Individuální duše	75
Velká duše	76
Kde jsi doma?	77
Dva druhy moderních kmenů	77
My versus oni	79
Partnerství a manželství jako výraz kmenové duše	80
Rozchod – válka kmenových duší	81
Moudrost individuální duše	83
Oběť	84
Mezi smrtí a smrtí – Velká duše	87
Tajemné světlo	91
Cyklická struktura krajiny	99
Na závěr	107
Literatura a internet	109

ÚPLNĚ NA ZAČÁTKU BYLA POHÁDKA

Byl jednou jeden svět, hned na počátku časů. Všude na Zemi rostly hluboké lesy plné divé zvěře, ryby se prohánely vodou a hrály si ve vlnách, a tu a tam žili lidé, kteří zatím netušili, že jsou páni tvorstva a nejvyšší etapa vývoje. Z toho důvodu stáli ještě poněkud nejistě na nohou – dalo by se říci, že se v nejednom ohledu podobali malým dětem. Tak jako dnešní děti, i oni byli zvědaví a plni otázek, a tak jako dnešní děti, i oni se ještě uměli divit a žasnout. A tak se divili a žasli nad tím, že Slunce sice každý den vychází, ale každý den o kousíček jinde než včera, že Luna během čtyř týdnů vystřídá čtyři fáze a že cyklus žen se shoduje s jejím cyklem, divili se a žasli nad tím, že jednou je vidět Večernice a jindy zase Jitřenka, ale nikdy ne obě současně, ptali se, proč velké záplavy v jedné známé zemi přicházejí

vždy tehdy, když hvězda zvaná Sirius nebo také Psí Hvězda se na nebi objeví až těsně před východem Slunce.

Do jejich otázek a údivu se často mísila i veliká radost, neboť v důsledku neexistence zářivek a pouličního osvětlení bylo nebe poseto miliony hvězd a přímo skrze ně se stáčela veliká řeka, kterou nazvali Mléčná dráha, neboť jim připadala zářivě krásná. A protože televize ještě nebyla vynalezena, dívali se za večerů na tu krásu a začali dávat hvězdám jména; začali si představovat, že tvoří na nebi obrazce zvířat a věcí, které znali. Brzo si všimli, že kromě Slunce a Luny je na nebi ještě pět dalších poutníků, kteří mezi stálicemi neustále mění místo, ale vždy podél neviditelné dráhy, kterou nazvali ekliptikou.

Někteří z nich, kteří se ptali trochu důkladněji, a z toho důvodu viděli dále, si všimli, že nejrychlejší poutník – Luna – potřebuje k návratu na stejné místo mezi hvězdami dvacet osm dní, zatímco ten nejpomalejší poutník, Saturn, to stejné vykoná za osmadvacet let. A protože slovo „náhoda“ ještě nepatřilo do jejich slovníku, přišli na to, proč tomu tak je. Naučili se také, že Luna má nejen velký vliv na ženy a na hladinu moří, ale i na muže, zvířata a rostliny, a že ostatní poutníci, nebo také planety, jak jim začali říkat, tento vliv mají také, a i když ne tak jasně viditelný, o to víc subtilnější a trvalejší. Objevili, jak na ně působí Mars – ten svou barvou připomínal barvu krve a posvátného jelena, a tak nazvali tuto planetu jménem boha mužů a boje, Marduk. Jiná planeta se zase trýpytila ve večerních i ranních

hodinách jako diadém v koruně Bohyně, a tak jí podle ní dali i jméno. Také si všimli, že na rozdíl od Marduka, který se občas nalézal na docela opačné straně nebeské klenby než zářivé Slunce, se Ištar nebo také Venuše od něj nikdy nevzdálila více než šestinu kruhu.

Pokud něco nevěděli nebo jim to připadalo záhadné, naučili se ptát se hvězd, planet, Slunce a Měsíce a naslouchat jim tak dlouho, než uslyšeli odpověď. A tak to dělali i se vším, co je obklopovalo – s krajinou, s horami na obzoru i s řekou, na jejímž břehu se usadili, se stromy, které jim vyprávěly o větru, o mracích, přinášejících životodárnou vláhu, a které jim poradily, jak se vyznat v počasí bez předpovědí z internetu. Začali se ptát rostlin, k čemu se hodí, na jaké neduhy je čaj z nich a na co použít uvařenou masť, a které rostliny, houby nebo liány otevírají ještě více brány vnímání.

Přešly roky, které se skládaly jako mozaika ve staletí a tisíciletí, staré říše se rozpadaly v prach a nové v hory odpadků. Ego lidí rostlo a mělo se čím dál tím lépe, a aby mohlo přetrumfnout souseda, vynalezli lidé peníze a profit. Také si všimli (neboť byli stále ještě chytrí, i když už trochu méně moudří), že peníze málokdy létají vzduchem, zato leží většinou hezky uložené v trezorech bank pod Nádražní ulicí ve městě zvaném Curych, a tak přestali zvedat hlavy k nebi a začali se dívat na dlažbu a asfalt. To byly dva nové vynálezy, které přišly do módy poté, co lidé objevili kolo a s ním i problém, že kola na zemi bez cest drncají a často uváznou v blátě.

Brzy už nevěděli, kde stojí Mars a zdali Plejády už zapadly; přestali se starat o souhvězdí a vyhlížet Sirius, neboť každý večer zapínali krabice, které před nimi blikaly tisíckrát silněji, než to dělá Mléčná dráha. Přestali naslouchat stromům, větru i ptákům, neboť měli jiné krabice, ze kterých na ně řvali od rána do večera tak zvaní populární zpěváci, kterým říkali bůhvíproč také „hvězdy“. Zdá se, že něco v nich si ale uvědomovalo, že jim cosi chybí, jen nevěděli, co to je. A tak kupovali ještě víc beden a krabic, takových nových, do kterých koukali ještě víc než předtím. Začali také spolu mluvit výlučně prostřednictvím malých krabiček, které, kdykoliv tyto na sebe upozornily, přikládaly k uchu se slovy: „Sakra, už mě zase někdo otravuje“. Jejich dětská zvědavost a schopnost úžasu se vytratily stejně, jako jejich radost a pocit štěstí. Zde by naše pohádka mohla skončit. Ale protože každá počestná pohádka by měla mít šťastný konec, budu vyprávět ještě kousek.

Nějakou dobu poté, co jim došla ropa a uhlí a delší dobu poté, co se všechno to zdravé škodlivé záření z jejich porouchaných elektráren vyzářilo, poté, co v důsledku všeobecného nedostatku všeho, co jejich krabice potřebovaly, tyto zhasly, a také už dávno nesvítilo žádné pouliční osvětlení, tehdy opět vyšly hvězdy. Lidí zbylo tak málo, že se jim nevyplatilo mezi sebou ani válčit, ani trumfovat sousedy, a tak měli hodně času. Samočisticí schopnost matky přírody se ukázala překvapivě větší, než vědci předpokládali – zato vyhynula většina vědců. Moře tehdy bylo docela